

ประชาธิปไตยเมืองไทยแบบพรรคเดียวกำลังล้มล้างสถานการณือดีตเผด็จการ ประชาธิปไตยของอินโดนีเซีย

โดย

ศาสตราจารย์ ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์
www.chaiyongvision.com

ภาพการชุมนุมหาเสียงของประชาชนที่ถูกเกณฑ์ออกมาชุมนุมเพื่อฟังการปราศรัยหาเสียงของหัวหน้าพรรคไทยรักไทย ณ สนามหลวง หรือตามหัวเมืองต่างๆ ...ภาพโปสเตอร์หาเสียงของผู้สมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ...พรรคการเมืองไม่ประดับที่เข้ามาแข่งขันคู่กับพรรคไทยรักไทย...เหล่านี้เป็นภาพที่ล้มล้างคล้ายคลึงกับภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศอินโดนีเซียในช่วงที่ประธานาธิบดีซูฮาร์โต ครองอำนาจในประเทศอินโดนีเซียยาวนานกว่า ๒๘ ปีจนกระทั่งถูกขับไล่ลงจากอำนาจในที่สุด

ในช่วงเวลา ๒๕๓๐-๓๑ ผู้เขียนเป็นผู้เชี่ยวชาญ UNDP ขององค์การสหประชาชาติในกระทรวงเกษตรของประเทศอินโดนีเซีย จึงได้พบเห็นเหตุการณ์การหาเสียงเลือกตั้งที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น ช่วงที่ พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรี

การหาเสียงของพรรครัฐบาลคือ พรรคโกลก้า ซึ่งเป็นพรรคใหญ่ที่สุด และมีพรรคฝ่ายค้านที่เป็นพรรคเล็กๆ เข้าแข่งขัน เจ้าหน้าที่ของรัฐ (ข้าราชการ) ต้องสนับสนุนพรรครัฐบาล นี่ยัง ต้องเป็นสมาชิกพรรครัฐบาลด้วย มีการจัดชุมนุมสนับสนุนอย่างเปิดเผยตามกระทรวงทบวงกรมต่างๆ จะเห็นทุกคนสวมเสื้อสวมหมวกสีเหลืองอร่ามไปหมด หากใครไม่เข้าร่วมก็อาจถูกลงโทษและไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเลื่อนเงินเดือน ถือเป็น การครอบงำอย่างเต็มรูปแบบ

ผลการเลือกตั้งก็ปรากฏว่า พรรครัฐบาลประสพชัยชนะทุกครั้ง แม้จะเรียกตนเองว่า ปกครองระบอบประชาธิปไตย แต่ต่างชาติก็ถือว่า เป็นเผด็จการประชาธิปไตย

อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีซูฮาร์โตก็ได้ทำความเจริญให้แก่อินโดนีเซียไม่น้อย และได้รับการสนับสนุนจากประชาชน ในฐานะที่เคยเป็นวีรบุรุษเอาชนะโจรจีนคอมมิวนิสต์และเคยทำประโยชน์แก่ประเทศชาติ ไม่มีพฤติกรรมหรือประวัติการขายสมบัติของชาติหรือเอื้อประโยชน์ให้ต่างชาติ

เพื่อนบ้านที่ชาวอินโดนีเซียมีความรังเกียจมากที่สุดคือ สิงคโปร์ เพราะทำตัวเหมือนอิสราเอลในอาเซียนดำรงตนในท่ามกลางประเทศที่นับถือศาสนาอิสลาม ชาวอินโดนีเซียรู้สึกที่สิงคโปร์ดูหมิ่นดูแคลนประเทศเพื่อนบ้าน จึงไม่ยอมเปิดโอกาสให้สิงคโปร์เข้ามาหาผลประโยชน์ในอินโดนีเซียได้ ...แต่เดี๋ยวนี้อินโดนีเซียไม่ได้ติดตาม

ประธานาธิบดีซูฮาร์โต ลูกๆ และญาติมิตร ต่างเป็นเจ้าของธุรกิจขนาดใหญ่ในอินโดนีเซียโดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจการน้ำมัน โทรคมนาคม ธุรกิจการเงินและกิจการใหญ่น้อยอีกเป็นจำนวนมาก

แต่สิทธิสื่อมวลชนก็มีจำกัด หนังสือพิมพ์ที่ไม่เห็นด้วยกับการบริหารของรัฐบาลก็ถูกสั่งปิดหรือดำเนินคดี สถานีโทรทัศน์ถ่ายทอดเฉพาะรายการบันเทิง ข่าว กีฬา ความรู้ และกิจวัตรของประธานาธิบดี สื่อมวลชนต่างประเทศถูกเซ็นเซอร์ ห้ามจำหน่ายเพราะลงข่าววิพากษ์วิจารณ์ว่า ประธานาธิบดีเอื้อประโยชน์ให้ตนเองและพวกพ้อง...

องค์กรที่ขับเคลื่อนพรรครัฐบาลที่สำคัญยิ่งคือ สมาคมแม่บ้านข้าราชการ ที่เรียกว่า ธรรมานิดา (Dhamma Wanita-Dhamma แปลว่าสมาคม Wanita แปลว่า สตรี) ซึ่งมีมาตามซูฮาร์โต เป็นนายกสมาคม และมีเครือข่ายของสมาคมอยู่ทุกหมู่บ้าน ทุกตำบล ทุกอำเภอและทุกจังหวัด เนื่องจากอินโดนีเซียมีประชากรกว่าสองร้อยล้านคน แต่ละจังหวัดจึงมีขนาดใหญ่มาก บางจังหวัดมีประชากรหลายสิบล้านคน แต่ละอำเภอจึงมีขนาดใหญ่กว่าจังหวัดของเมืองไทย

ย้อนกลับมาดูเมืองไทย พฤติกรรมของผู้นำประเทศ การมีพรรคใหญ่พรรคเดียวและมีพรรคดกไม่ประดับจำนวนมาก มีการเกณฑ์ชาวบ้านมาฟังการหาเสียง มีการปล่อยผู้ไปอยู่ตามบ้านร้างที่ไม่มีคนอยู่แต่กลับมีผู้อยู่อาศัยที่มีสิทธิเลือกตั้งในบัญชีผู้มีสิทธิเลือกตั้ง มีการซื้อเสียงเลือกตั้ง (ไม่ปรากฏว่า มีการซื้อเสียงในอินโดนีเซีย)... เหล่านี้ล้วนล้มล้างคล้ายคลึงเผด็จการประชาธิปไตยอินโดนีเซียที่เกิดขึ้นเกือบยี่สิบปีมาแล้ว จะมีความแตกต่างที่เด่นชัดคือผู้นำอินโดนีเซียเคยทำประโยชน์ให้แผ่นดิน แต่ผู้นำไทยที่เป็นพรรครัฐบาลไม่ปรากฏว่า ได้ทำประโยชน์แก่บ้านเมืองอย่างสุจริตใจ ตรงข้ามกลับทำทุกอย่างเพื่อประโยชน์ตนเองและพวกพ้อง นำพาชาติไปสู่ความพินาศ เปิดประตูบ้านให้ต่างชาติมากอบโกยผลประโยชน์ ในขณะที่พวกตนร่ำรวยขึ้น ประชาชนส่วนใหญ่ยากจนลง หนี้สาธารณะเพิ่มพูนหนี้ต่อหัวก็เพิ่มขึ้นอย่างหน้าดำใจยิ่ง

หากไม่ต้องการให้เกิดเผด็จการประชาธิปไตยขึ้นในประเทศไทย ก็ต้องตัดไฟแต่ต้นลม หาทางป้องกันให้ผู้นำพรรคการเมืองที่เห็นประโยชน์ส่วนตนมากกว่าส่วนรวมมีอำนาจบริหารบ้านเมืองต่อไป.

ปทุมวัน

๓๐ มีนาคม ๒๕๔๙ ๑๒.๕๐ น.